

[Erik Kragh.]

d. v. s. anvendelse af kernevåben over for ethvert, også lokalt, angreb. Dette er jo nu ændret til den nye strategi, det såkaldte smidige svarsstrategi, hvor man altså over for et lokalt angreb kun vil indsætte styrker i nødvendigt omfang og fremfor alt vil være tilbageholdende med indsættelse af kernevåbenstyrker. Men det er helt givet, at jo mindre de konventionelle styrker er, desto tidligere vil det være nødvendigt at anvende kernevåben. Hvis man altså vil fjerne kernevåbenkrigens farer, er et af midlerne dertil at holde forsvarlige konventionelle styrker, således at man fra en angribers side ikke indlader sig på noget eventyr. Og det er et dansk forsvarsopgave inden for denne strategi at sige til en eventuel angriber, at hvis han kommer her, vil han blive indviklet i begivenheder, der kan escalere, og hvis følger for ham selv han ikke kan overse. Konklusionen er således efter min opfattelse, at der er ingen grund til at slappe af. Vi er nødt til stadig væk at fortsætte den agtpågivenhed og holde det forsvar, som er nødvendigt for vor sikkerhed og for vor suverænitæt.

Det foreliggende lovforslag — jeg skal her kun tale om en enkelt ting — er jo især karakteristisk ved en yderligere centralisering af den øverste ledelse. Man har ikke indført det canadiske enhedsværn, og det tror jeg man skal være tilfreds med — der er intet land i verden ud over Canada, der har ønsket om dette, og mange lande har taget direkte afstand derfra — men man har indført et fællesværn, som giver sig udtryk i en enhedskommando, en enhedskommando, som skulle give anledning til en større rationalisering og en forbedring af beredskabet. Jeg går ud fra, at værnscheferne i denne enhedskommando, hvori jo indgår ikke alene forsvarschefen og chefen for forsvarsstaben, men også værnscheferne, som der i øvrigt også står i lovforslaget, får det direkte ansvar over for forsvarschefen for personel og enheders uddannelse og krigsberedskab; det vil altså sige, at det er værnscheferne, der får ansvaret for, at de enheder, der i givet fald skal afleveres til chefen for de operative styrker, har den fornødne uddannelse og er kampklare i en sådan grad, som det for

håndenværende materiel og andre midler har muliggjort det.

Må jeg til slut have lov til at sige, at jeg har i de 8 år, jeg har været her i folketinget, egentlig kun haft én bestræbelse: at medvirke til, at de 4 partier, der indgik forsvarsforliget i 1960, kunne samles om denne politik. Jeg appellerer til socialdemokratiet om at prøve på at bevare denne samling, for det er jo ikke ligegyldigt, om der er splittelse eller ej om dette. Det er vigtigt, at landets største parti står bag den forsvarsordning, vi har. Til syvende og sidst er vor sikkerhedspolitik jo grundlaget for det hele. Det er grundlaget for vor selvstændighed, for vor eksistens som en fri nation, og intet ville være ulykkeligere, end hvis vi igen skulle opleve den splittelse, som gamle dage har vist på dette område her i landet.

Kristen Østergaard: Når folketinget behandler et lovforslag om ændring af forsvarrets organisation, er det naturligt også at sige noget om det grundlag, som Danmarks forsvarspolitik er bygget op på, og jeg vil gerne ligesom de foregående talere indlede med at knytte nogle bemærkninger til NATO-politikken.

NATO-organisationen og den tilhørende forsvarspolitik kan jo snart fejre 20 års jubilæum, og ved en vurdering af den 19 års funktionsperiode må vi retfærdigvis konkludere, at NATO-politikken har virket efter hensigten og som forventet, da alliancen etableredes i 1949. NATO-organisationen har væsentligt bidraget til, at disse 19 år i Europa har været en fredsperiode og opbygningsperiode. NATO-politikken bygger jo på den enkle filosofi, at freden sikres bedst ved, at magtbalancen mellem de afgørende magter eller magtgrupper opretholdes, og at såkaldte militære tomrumsområder direkte kan friste til fredsbrud og derfor må undgås inden for et allianceområde. Denne læreteori er jo opstået på grundlag af dyrekøbte historiske erfaringer. Jeg er bekendt med, at i manges bevidsthed har dette udtryk, magtbalancen som fredsredskab, en hård og stødende virkning, og det kan måske på sin vis være forståeligt, men læresætningens rigtighed må anerkendes alligevel.